

Το Ευαγγέλιο της Κυριακής - Η χαρά και ο πόνος

[/ Ορθόδοξες Προβολές](#)

«Το θαύμα της θεραπείας του σεληνιαζομένου νέου, που ακούσαμε σήμερα, συνέβη μετά την κάθοδο του Χριστού από το όρος Θαβώρ, όπου μεταμορφώθηκε και έδειξε την δόξα της Θεότητάς Του στους τρεις Μαθητές που παρευρέθηκαν στο θαυμαστό αυτό γεγονός. Αυτό δείχνει την ιδιαίτερη σημασία του γεγονότος την οποία θα δούμε με το μικρό σχολιασμό που θα ακολουθήσει.

- Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ναυπάκτου και Αγίου Βλασίου κ. Ιεροθέου

Στο όρος Θαβώρ οι Μαθητές αξιώθηκαν να δουν την δόξα της θεότητας του Χριστού, άκουσαν την φωνή του Πατρός και είδαν την φωτεινή νεφέλη που τους επισκίασε. Πρόκειται για την δόξα της Αγίας Τριάδος, και ήταν η φανέρωση της Βασιλείας του Θεού. Διότι για μας τους Ορθοδόξους η Βασιλεία του Θεού δεν είναι μια κτιστή πραγματικότητα, αλλά η θέα και η μέθεξη της δόξης του Θεού. **Συγχρόνως οι Μαθητές είδαν τους δύο Προφήτες της Παλαιάς Διαθήκης, τον Μωϋσή και τον Ηλία να συνομιλούν με τον Χριστό. Τόσο πολύ**

ευφράνθησαν, ώστε σε κάποια στιγμή ο Απόστολος Πέτρος εξέφρασε την επιθυμία να παραμείνουν μονίμως εκεί, και να στήσουν τρεις σκηνές, για τον Χριστό και τους δύο Προφήτες, και αυτοί να παραμένουν εκεί για να βλέπουν την δόξα Του. Όλη αυτή η εικόνα, αλλά και η επιθυμία των Μαθητών, δείχνει τι θα είναι ο Παράδεισος, πως θα ζουν όσοι αξιωθούν να εισέλθουν στον Παράδεισο. Πρόκειται για μια διαρκή θεία Λειτουργία, μια συνεχή θέα της δόξης του Τριαδικού Θεού.

Οι Μαθητές, μετά από αυτή την εμπειρική βίωση της Βασιλείας του Θεού, κατέρχονται από το όρος Θαβώρ και έρχονται αντιμέτωποι με μια φοβερή κατάσταση. Συναντούν έναν δαιμονισμένο νέο που βασανίζεται από τον διάβολο, έναν πατέρα να υποφέρει, να βασανίζεται και να ζητά βοήθεια και συμπαράσταση, μια γενιά που είναι άπιστη και διεστραμμένη και τους Μαθητές Του που απορούσαν γιατί δεν είχαν την δύναμη να ελευθερώσουν τον νέο αυτόν από το δαιμόνιο.

Αυτές οι δύο εικόνες είναι αντίθετες μεταξύ τους. Στην μία βλέπει κανείς την χαρά και την ειρήνη της Βασιλείας του Θεού και στην άλλη βλέπει την τραγική κατάσταση της ανθρώπινης ζωής με τα προβλήματα και τις ταλαιπωρίες της και γενικά την κατάσταση της Κολάσεως. Αυτό δείχνει και την ιστορία της ανθρωπότητας. Ο άνθρωπος από τον Παράδεισο στον οποίο ζούσε αμέσως μετά την δημιουργία του, όπου απολάμβανε την δόξα του Θεού, εξαναγκάστηκε να ζήσει στην κοιλάδα του κλαυθμώνος και των ταλαιπωριών, με τις αρρώστιες, τους δαιμονικούς πειρασμούς, τις στερήσεις, τους θανάτους και τα ποικίλα προβλήματα που δημιουργούν πόνο και οδύνη. Μόνον μέσα από την θέα της θαβωρίου δόξας μπορούμε να καταλάβουμε την τραγική κατάσταση στην οποία βρεθήκαμε μετά την πτώση μας και την απομάκρυνσή μας από τον Θεό του Φωτός και της δόξης. Αυτό δείχνει και το πως ελπίζουμε και πιστεύουμε να μεταμορφωθεί το σώμα μας και να γίνη όμοιο με το σώμα του μεταμορφωθέντος Χριστού.

Αλλά αυτό το αισθανόμαστε και σε κάθε θεία Λειτουργία. Όταν προετοιμαζόμαστε κατάλληλα πριν την θεία Λειτουργία και όταν προσευχόμαστε με συγκεντρωμένο τον νου κατά την διάρκεια της θείας Λειτουργίας, αισθανόμαστε γαλήνη στην καρδιά, ειρήνη στους λογισμούς, ανάπαυση και παρηγοριά σε ολόκληρη την ύπαρξή μας. Τότε η καρδιά αισθάνεται την παρουσία του Θεού, αλλά αγαπούμε και τους συνανθρώπους μας με τους οποίους προσευχόμαστε και κοινωνούμε από το ίδιο Σώμα και Αίμα του Χριστού. Όταν, όμως, τελειώνει η θεία Λειτουργία και πηγαίνουμε στα σπίτια μας και αντιμετωπίζουμε τα προβλήματα που υπάρχουν από τις αρρώστιες, τις περιφρονήσεις και την μοναξιά, από τα πάθη μας, τότε νοσταλγούμε ακόμη περισσότερο την ατμόσφαιρα της θείας Λειτουργίας και θέλουμε πάλι να εκκλησιασθούμε.

Στη ζωή μας εναλλάσσονται οι ώρες της εμπειρίας του Θαβώρ και οι ώρες της εμπειρίας των διαφόρων δυσκολιών. **Μακάρι το Θαβώρ, η Βασιλεία του Θεού, το «πνεύμα» της θείας Λειτουργίας να εμπνέουν και να προσανατολίζουν πάντοτε την ζωή μας».**

Ευαγγελική περικοπή Ματθ. ιζ' 14-23